

Tertúlia

Teresa Costa-Gramunt
Vilafranca

Terra Nutrix

El cervell espiritual

Fragmenta Editorial acaba de publicar *El cerebro espiritual*, de l'eminent doctor Francisco J. Rubia. Un assaig interessantíssim. I més en uns temps tan secularitzats com els nostres, en els quals, però, sura una sensibilitat per tot allò espiritual en el cervell d'alguns, que no s'amorteix de cap manera, a desgrat del positivisme i materialisme ambient. Es pot dir de manera resumida que l'espiritualitat és una sensibilitat que es té o no es té. I encara es pot fer una altra distinció entre religió i espiritualitat. L'espiritualitat és un terme més ampli que el de la religió, ja que hi ha espiritualitats sense religió, tot i que de l'espiritualitat a la religió només hi ha un pas.

Però, ¿què passa en el cervell perquè es pugui parlar d'un cervell espiritual? El doctor J. Rubia diu que dins del cervell existeixen unes estructures que, quan són estimulades, són capaces de generar experiències espirituals, místiques, numinoses o de transcendència. És evident que els humans podem viure en dos plans de l'existència, o, si es vol, en dues realitats. Aquesta segona realitat, o realitat transcendent, es pot viure de forma espontània mercès a aquella sensibilitat extrema de què parlava més amunt.

Però històricament són coneguts altres sistemes per arribar a aquesta segona realitat com és el rís, la meditació, la repetició d'un mantra, la dansa; o també a través de substàncies anomenades al·lucinògenes que modifiquen la química cerebral i que actuen sobre la transmissió de la informació

“

¿Què passa en el cervell perquè es pugui parlar d'un cervell espiritual?

espirituals.

Tinguem ben present, doncs, que tant una consciència com l'altra es generen en el cervell, que la Terra i el Cel, per dir-ho de forma poètica, es generen en aquest quilo i mig de massa gris, i que tant una realitat com l'altra tenen el mateix valor, la mateixa consistència. En les creences hinduistes ja es parla de la realitat quotidiana com *maia*, il·lusió, de manera que el jo, tan exalçat com el tenim, també és *maia*. Aleshores, quan apartem el jo, o la *consciència egòtica*, com en els vasos comunicants sura la *consciència límbica* que dona pas a les experiències transcendents o oceàniques, com deia Romain Rolland. Quant al tema de Déu, el doctor J. Rubia es cura en salut i diu que Déu és un tema teològic, i que els científics només poden parlar de les seves investigacions. Saber de manera científica que tenim un cervell espiritual obre més espais a la reflexió.

entre les cèl·lules del cervell. Aquest tipus de substàncies han estat utilitzades des de temps immemorials per sacerdots i xamans.

Arribats aquí, i més enllà de fes i creences, ens podem preguntar per quina raó els humans volem viure també aquesta segona realitat; o perquè hi ha persones que la viuen i d'altres que sembla que la tenen adormida. La resposta la podem trobar en el que el doctor J. Rubia anomena *consciència límbica* i *consciència egòtica*. Com més gran és la *consciència límbica*, la que proporciona experiències

Un jour en enfer

A trenc d'alba, la meua dona em va despertar amb una notícia extraordinària: “Neva a Sant Pere de Riudebitlles”. Mentre intentava desclucar els ulls per tal de mirar on era el meteoròleg portanoves i, alhora, intentava calcular la magnitud de la tragèdia de la son que arrossegava, vaig sentir la musiqueta tan dolça del Whatsapp de la mare dels meus fills: “Podrem anar a treballar avui?”. Resulta que la meitat de mestres de l'escola de Sant Pere viuen a Vilafranca i hi van junts en cotxe (exemple de sostenibilitat per als nens). “Oh, però si també està nevant aquí. Lleva't. És espectacular.” Abans que pogués dir ni ase ni bèstia, és a dir, deixar clar que preferia dormir una mica més, que segur que nevaria tot el matí... el meu fill petit amb els ulls esbatanats ja s'havia despertat, i mirava i reia i cridava que era el primer cop que veia nevar: “Pare, lleva't, és blanc pertot.” I una veu exultant procedent de la ràdio em perforava l'oïda i m'explicava que es preveïen talls de carreteres i afectacions en escoles, mitjans de transport, llocs de treball...

Sempre havia cregut que a l'infern hi havia flames, i no flocs de neu, periodistes estressats iWhatsapps: “Es veu que Ensenyament recomana no obrir les escoles avui.” Casum dena, Rosa! No volia saber res de lirismes nivals ni de les poètiques dels plans d'emergència. Tan sols volia dormir una miqueta més. Una il·lusió vana. El meu fill gran es va despertar just quan arribava el missatge definitiu: “La situació és indignant a l'escola. No podem deixar-hi els nens malgrat que hi ha mestres a dins. S'han parapetat i no accepten ostatges”.

Ateses les circumstàncies, no em va quedar cap altra opció que abillar-me com si em disposés a acompanyar Amundsen a l'Antàrtida i representar el paper de pare de la típica família del sud que només ha vist la neu a la tele —i sort que no tenim trineu! Vam sortir esperitats a fer ninots, llançar-nos boles i mullar-nos els peus amb aquella aigüaneu de flaire gris ciment —veritable llicó de la importància de la perspectiva— en què es converteix la neu pristina. Per acabar d'adobar-ho, vam anar a la biblioteca: fotografiar Santa Maria coberta de neu em va semblar suficientment friqui. Mentre intentava enfocar el zoom, el mòbil va emetre una vibració. Podia ser un missatge de feina, així que el vaig mirar abans de fer la foto. No, era un altre Whatsapp amb la típica foto de la silueta urbana vilafranquina —nevada, esclar— i un títol: “Una jornada històrica al Penedès”.

Em va inspirar. Parafraçant Rimbaud, vaig titular la foto de Santa Maria *Un jour en enfer*.

“Darrere les paraules”

Rafel Marco Molina

Traductor. Director d'aixocomesdiu? marcoimolina@aixocomesdiu.cat

Rosa Soler

espigoladora@gmail.com

Ara és l'hora, també per al Penedès

El temps passa i els esdeveniments s'apropen. Són temps plens d'emocions i de reptes que el país ha de ser capaç de superar i d'estar a l'altura de les circumstàncies.

Però no només és l'hora de Catalunya, és també l'hora del Penedès. Sense voler-ho ha coincidit en el temps el major repte per als catalans i el major repte per als penedesencs. Aviat haurà de començar la redacció i l'elaboració del Pla Territorial del Penedès. Una redacció i una elaboració que esdevenen clau, un verdader fet històric per al Penedès i per als penedesencs, i una de les últimes, per no dir l'última, oportunitat per tal de constituir un projecte polític per al conjunt del Penedès.

Un projecte polític de conjunt que permeti refer la centralitat territorial d'aquestes terres, perdudes ara fa gairebé 200 anys amb les delimitacions provincials. La divisió provincial va suposar una verdadera crisi territorial per al Penedès. La divisió provincial del Penedès representava la pèrdua de la seva centralitat i la transformació perifèrica del territori; una part en relació a la província de Tarragona, i la major part en relació a la província de Barcelona.

La consideració i la conceptualització del Penedès com a territori polític de Catalunya va perdurar quasi 500 anys, de l'Edat Mitjana fins al 1833, i ara en ple 2014 ens retrobem amb la possibilitat històrica de corregir 200 anys de desgavell territorial i d'externalitats negatives per al Penedès.

Cal destacar, però, la tenacitat penedesenca que durant aquests 200 anys de provincialisme ha pogut mantenir molts lligams a banda i banda de la delimitació provincial. Els usos i costums dels penedesencs s'han pogut conservar i mantenir durant aquests

temps, i la continuïtat paisatgística ha ajudat molt també en aquest aspecte.

El Pla Territorial del Penedès representa l'oportunitat històrica de recuperar una centralitat perduda, més necessària que mai, i la possibilitat de constituir el Penedès com un territori polític; el futur desplegament de la Llei de Vegueries, ja que s'entén que els àmbits territorials acabaran constituint-se com a vegueries quan la llei es pugui tirar endavant. Totalment d'acord amb el manifest de l'IEP (Institut d'Estudis Penedesencs) per tal que es constitueixi un procés participatiu al respecte de la redacció del futur pla territorial. Cal que la gent hi participi, i sigui conscient del que suposa i s'oposarà per al nostre futur col·lectiu, en tant que penedesencs.

En més d'una reunió sobre aquests temes, tant a la Fundació Pro-Penedès, com en reunions mantingudes amb la UEP (Unió Empresarial del Penedès), he transmès la meua opinió que no cal perdre temps. Cal fer una síntesi dels treballs que s'han fet en els darrers 5 anys, i el Pla Estratègic del Penedès, realitzat per la fundació Pro-Penedès, n'és un bon exemple.

Fa uns mesos el CCBP (Consell Comarcal del Baix Penedès) em va nomenar representant seu a la comissió encarregada d'elaborar el Pla Territorial del Penedès a Barcelona. Esperem que entre tots els agents interessats (IEP, UEP, ADEG, Fundació Pro-Penedès, consells comarcals de l'Àmbit Penedès, ajuntaments...) es pugui fer un conjunt de xerrades i un procés participatiu per tal de difondre, divulgar i traslladar quins són els reptes més importants pel nostre territori i la nostra gent.

Som-hi.

Penso que...

Jaume Casañas
Cunit